

NYHETSREV 4:1999

Här kommer ett försenat nyhetsbrev. Skälet till att jag inte skrivit förrän nu är att jag varit helt koncentrerad på mitt nya bokmanus. Och nu är jag klar med det. Vid årsskiftet kommer alltså min nya bok: *Oanade möjligheter: Ett ledningsgruppsseminarium om corporate citizenship*. Boken kommer att ges ut av Caduceus Förlag.

Det är en ganska liten bok. Men det som kan vara intressant för läsare av "Den vise VD:n" är att Johannes Funt nu gör ett nytt framträdande. Denna gång för han diskussioner med en ledningsgrupp för ett företag som hamnat i mediacentrifugen på grund av att det uppdragats att en av deras underleverantörer använt barnarbetare i sin produktion.

Boken utges som ett led i arbetet i Millenniumprojektet tell us® - <http://www.vov.se> (klicka på millennium) - som kommer att starkt fokusera corporate citizenship, bl.a. i en gala i Globen på nyårsafton som kommer att bli den offentliga startsignalen för arbetet med etablerandet av *Global Institute for Corporate Citizenship*. Ett initiativ som är ett gensvar på Kofi Annans vädjan till näringslivet att ingå en pakt med FN "kring gemensamma värderingar och principer som kan ge den globala marknaden ett mänskligt ansikte".

I. USA-lanseringen av "Den vise VD:n"

När det gäller lanseringen av *Den vise VD:n* i USA har den försenats ytterligare. Den huvudsakliga förklaringen är svårigheterna att hitta det rätta amerikanska tonfallet i översättningen. I ett brev till sponsorerna uttryckte förläggaren svårigheterna på följande sätt: "It is now obvious that we significantly underestimated the effort needed to perfectly translate 'Den vise VD:n'".

Och häromdagen fick jag ett mycket talande mail direkt från översättarverkstaden där beskedet var:

"Vi ger upp för i kväll efter 16 ½ timmes arbete idag med 1 ½ person på heltid. 25 sidor kvar, och 5 gem där vi behöver tänka igenom ordentligt vad den engelska motsvarigheten kan vara till några av dina ordpärlor, speciellt dom som inte står i SAOL (Svenska akademiens ordlista). Att få rätta nyanser är mycket tidskrävande. Hoppas du uppskattar våra försök till exakt trohet mot originalet. Vi försökte dricka cyanid-spikad Cool-Aid, vi föll på våra svärd, och sköt oss i tinningen med grovkalibriga handeldvapen, men blev i samtliga fall tillbakaskickade från Hades med stränga instruktioner att fortsätta med översättningen."

När översättarmödorna är överstända kommer boken att publiceras under titeln *The Enlightened Executive: A Course in Corporate Citizenship*.

II. Ändringar på hemsidan

För övrigt vill jag nämna lite förändringar på min hemsida. Eftersom efterfrågan på spelomgångar med "Game of Life" är i starkt stigande har jag lagt in en ny text

som presenterar denna förträffliga variant av företagsspel <http://www.edris-ide.se/gameoflife.html>

”Game of Life” är ett utomordentligt kraftfullt och flexibelt instrument som kan användas för personlig utveckling, grupputveckling och teambuilding samt som stöd i beslutsfattande och strategiutveckling.

Jag har också lagt in lite småändringar här och där samt ett antal nya och bra länkar, bl.a. om corporate citizenship. Men den länk som jag hoppas att alla nyhetsbrevsläsare skall göra till en av sina dagligen besökta favoriter är ”The Hunger Site”. På den sidan kan man nämligen varje dag donera mat till svältande personer i världen. Distributionen ombesörjs av ”United Nations World Food Program”. Än bättre är förstås om ens företag tecknar sig som sponsor - <http://www.thehungersite.com>

III. Inte längre spärrvakt

Slutligen kan jag väl också nämna att min tid som spärrvakt vid Trångsunds station är över. Tjänstledigheten har upphört och jag har slutat min tjänst på egen begäran. Jag har faktiskt inte sålt några biljetter på över ett år, och abstinensfenomenen lyser med sin frånvaro.

Eftersom SJ i och med det kommande årsskiftet inte längre har ansvar för pendeltågstrafiken (anbudet vanns av Citypendeln) så pågår för närvarande inom företaget en sammanställning av en antologi med olika texter som beskriver SJ:s pendeltågsera.

Jag blev i detta sammanhang ombedd att skriva en kort text med några episoder från mina många år i spärren. Och som ett slags avsked till en lång och viktig period i mitt liv skrev jag då följande text:

Tre stationer - tre möten med trafikanter

Jag hade just stigit på pendeltåget för att åka till Trångsund. Året var 1976. Svärmor hade insisterat på att min fru och jag skulle bo i andra hand i hennes lilla insatslägenhet. Jag skulle åka ut för att kolla om vi skulle få plats med det vi ville.

Och då hängde den där. Den var så tydlig att det kändes som att den var upphängd just för mig. Jag kunde inte ta ögonen ifrån den. En reklamskylt. Den ställde frågan om jag ville jobba som spärrvakt vid pendeltågstrafiken.

Med några sommarjobbserfarenheter från SL i ryggen tänkte jag att Trångsunds station inte skulle vara så dumt, och så skrev jag upp telefonnumret som fanns angivet på skylten. Det visade sig gå till Arvid Thorén. Och formaliteterna kring anställningen var så snabbt överstökade att jag knappt märkte dem.

I maj 1977 satte jag mig så tillrätta i den lilla Trångsundsspärren. Den stod under björkarna. Och den var verkligen liten. I det närmaste figursydd. För oss som aldrig drömt om att få stå så mycket som möjligt var golvytan precis lagom.

Men på vintern kunde spärren ge upphov till speciella problem. Vi hade ju ingen väntsal. Och på den tiden var det lite si och så med rättidigheten. Om tågen alls gick. I sådana situationer kunde blåfrusna och ilska trafikanter vilja komma in och värma sig.

Jag minns särskilt en. Han var med all sannolikhet påverkad av narkotika. Och han var mycket aggressiv. Han skulle in och värma sig, och därmed jämt. Som jag uppfattade saken var det liktydigt med att han också skulle dryga ut sin kassa. Så jag öppnade inte dörren.

Därför försökte han hålla sig varm med att skälla ut mig för min hjärtlöshet. När jag hade lyssnat på hans utgjutelser ett tag kunde jag inte låta bli att säga: "Om du nu fryser så fruktansvärt så kan du väl i varje fall knäppa igen skjortan."

Han blev svart i ansiktet av min kommentar och slog en stenhård höger i luckan och gick ut på perrongen.

När nästa kund kom lyckades jag inte att få upp luckan. Då förstod jag att jag hade varit en hårsman från att hamna i verkliga bryderier.

Så småningom fick vi vår nya station. Stor och pampig. Och väntsal till fromma för såväl frusna som andra trafikanter.

Men björkarna strök med. Och dessutom kunde vi inte längre andas den fina och naturliga luften. Modern byggnadskonst innebär ju hermetisk tillslutning och stora ventilationsanläggningar. Näst största rummet på stationen rymde just den väldiga ventilationsanläggningen. Och den gjorde luften torr och trögandad.

Men vilka skyddsingenjörer bryr sig om klagomål om sådant? Allt var förstås precis som det skulle vara. Själv tycker jag i alla fall att det är en tvivelaktig triumf för tekniken att ersätta några vanliga gångjärn med ett stort plåtschabrak som kanske är bra för energiekonomin men som också är en storproducent av luftrörsbesvär och allergier.

På den nya stationens tid dök så Hilding upp. Han var pensionerad och hade jobbat hela sitt liv med charkuteriprodukter. Han berättade mycket om detta, och om sitt stora kap i livet. Sin franska fru. Hilding kom från Norrland och hans studier i franska var obefintliga. Men charmen var det av allt att döma inget fel på.

Hilding och jag utvecklade snabbt en speciell relation. Han visade praktiskt taget aldrig sitt månadskort på stationen, vilket ju inte är så ovanligt. Men däremot visade han det så fort han fick syn på mig i Trångsunds centrum eller någon annanstans där vi råkade stöta ihop. Och allra mest uppskattade han om jag vid dessa våra möten intog en polisiär attityd. Att jag såg sträng ut och krävde att få se kortet medan han nervöst trevade i sina fickor.

Och vi håller fortfarande i god broderlig anda på med denna ritual trots att Hilding numera är över 80.

En bit in på 90-talet blev det så dags för dubbelspårsutbyggnaden mot Västerhaninge. Och då fick Trångsund sin tredje station under min tid. En verkligt mäktig konstruktion. Om man kommer med bil från stan ser den ut som en nylandad UFO.

Arkitekten hade dessutom kläckt idén att den blekt orangefärgade stationen skulle vara konstfärdigt utsmyckad med kakelkors. En idé som inte uppskattades av trångsundsborna.

Många klagade. Däribland en äldre serbisk advokat som brukade lämna in flygblad till mig i spärren som missfirmade bosniska muslimer. En dag pekade han på nybygget och fnyste: "Mausoleet." Och så gick han.

Några dagar senare kom en uppbragt kvinna och berättade att korsen fått henne att tänka på sin dotters självmord och att hon därför ville att jag skulle se till att korsen försvann. Och det illa kvickt.

Dessutom hör det till saken att bussen från Huddinge sjukhus stannar vid stationen. Det behövs ingen större inlevelseförmåga för att förstå att personer som kanske just fått svåra besked om sin hälsa inte behöver mötas av en station som ger dem en stark visuell påminnelse om deras förestående hädanfärd.

Korsen togs därför bort.

Bland alla trafikanter som jag mötte på den nya stationen har Kai gjort ett alldeles speciellt intryck. Han hade varit en rätt högt placerad tjänsteman på Televerket. Kai brukade alltid inleda våra konversationer med att buga och säga: "Goddag generaldirektören".

Jag bugade förstås tillbaka, och när jag frågade hur det stod till svarade han ofta: "Varken bättre eller sämre, snarare tvärtom". Och efter denna klargörande kommentar gled vi i allmänhet in i lätt absurdistiska funderingar om livet och dess förtretligheter.

Till dessa förtretligheter hörde för Kais del uppenbarligen att han hade vissa svårigheter att hävda sin manliga auktoritet inför sin hustru. Hans tonfall var i och för sig alltid vänligt, men han kallade henne oftast för "regeringen".

Vid ett tillfälle verkade han dock ha karskat upp sig rejält. Han tittade gravallvarligt på mig och sa med sin myndigaste stämma: "Jag får alltid sista ordet hemma." Men det skulle inte ha varit Kai om han inte efter en konstpaus hade tillfogat: "Jag säger förlåt."